

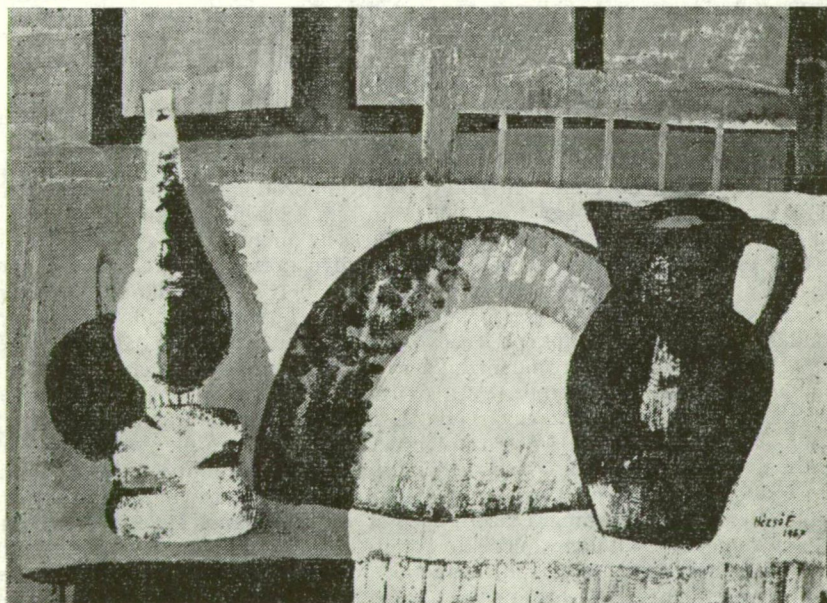
ban ütköző művészi szándék összegabalyítása, Fekete éles szeme — őszinte elismerései közepette is — alig fellebbezhető pontossággal ismeri fel anyag és szemlélet összeforrásának bántó hézagait, nép és hatalom viszonyának, az erőszak minősítésének kihívó következetlenségeit.

A példákat sorolhatnánk s a *Fényes szelek*-nél fontosabbak is adódnának. Olyan viták, melyek a szocializmus jövőjét, kívánatos térhódításának lehetőségeit feszegetik. Jelélül annak, hogy élet és irodalom Feketénél egymással ismét olyan szoros viszonyba került, ahogyan a cselekvés elvének híveinél mindig is lenni szokott. A folyosói szümpozion kötetlensége kezére játszik ennek a határtárgító hajlamnak.

Túldicsérni mégsem szeretném ezt a műfajt. Nyereségei mellett hátrányai is vannak. Nagyobb lélegzetű értekezést, pl. a Machiavelliről szólót, nehéz a szereplőkre arányosan szétosztani.

Ennél fontosabb azonban, hogy Domonkos egy-egy jólendületű előadásának olvastán úgy érzem, a végső stílusnak ez a szümpozion csak utat tört. A stílusnak, amelyben a mondandó egyértelmű, markáns alakban ölthet formát. — Karinthy novellája jut eszembe, amelyben légtornásszá képezi magát a muzsikus, hogy egyszer, fenn a trapézok ormán elővehesse hangszerét, s soroktól, a kakasülőtől is. Kívánok neki jó hallású közönséget az első soroktól a kakasülőtől. Mindenütt érdemes rá figyelni. A kakasülőtől az első sorokig. (*Magvető Könyvkiadó 1969.*)

KISS FERENC

HÉZSÓ FERENC: VÖRÖS NAPLEMENTE